

עפ"ת 51031/06/22 - בן לולו יעקב ישראל ע"י נגד מדינת ישראל ע"י

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 51031-06-22 יעקב ישראל נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט עמית יורם צלובניק
מעורר	בן לולו יעקב ישראל ע"י ב"כ עוה"ד אשרף חסן
נגד	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד צור פלק
משיבה	

פסק דין

המערער נדון ביום 24.10.21 (בשעה 16:32) שלא בפניו, בבית המשפט לתעבורה בפתח תקוה בתתע 1146-10-21 (כב' השופטת מ' כהן), והורשע בעבירה של אי ציות לאות שניתן על ידי שוטר במדים לפי תקנה 23(א)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961; על פי כתב האישום נהג המערער במונית ביום 29.7.21 בכביש 444 ולא ציית להוראות שהופנו אליו בכריזה לעצור את רכבו, עד שעוכב על ידי שוטרים באיזור צומת אלעד.

בגזר הדין הוטלו על המערער 3 חודשי פסילת רישיון נהיגה בפועל, פסילה מותנית וקנס בסך של 3000 ₪. צוין כי למערער הרשעות תעבורה קודמות בעבירות של נהיגה בשכרות, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, ועבירה קודמת של אי ציות להוראות שוטר.

במעמד רישום הדוח נמסרה למערער הזמנה לדין ליום 24.10.21 (שעה 10:00). במועד הדין (בשעה 08:25 לערך, על פי רישומי נט המשפט), הגיש ב"כ של המערער, עו"ד חסן, "בקשה דחופה ביותר" לדחיית הדין בטענה כי ביום 20.10.21 הוצא בנו, בן ה-5, לבידוד למשך שבוע, עם יתר ילדי כיתתו, לאחר שהתברר כי אחד מילדי הכיתה חלה בקורונה, ומשכך נאלץ הוא להישאר בביתו עם הבן. עוד נטען כי כנגד המערער הוגשו שני דוחות תעבורה נוספים הקשורים באירועי כתב האישום, וכי המערער מבקש להישפט עליהם במאוחד, והוגשה בקשה למשטרת ישראל.

בקשת ב"כ המערער נדחתה על ידי בית המשפט קמא ביום הדין (בשעה 16:20), וצוין כי לא צורף יפוי כוח. מרישומי המזכירות עולה כי ההחלטה נצפתה על ידי עו"ד חסן באתר נט המשפט ביום 24.10.21 (בשעה 16:31).

ביום 21.6.22 הוגשה לבית משפט קמא בקשה לביטול פסק הדין. בבקשה לה צורף יפוי כוח מיום 19.6.22, נטען כי נודע למערער על פסק הדין שניתן רק ביום 15.6.22, באקראי, בעת שזומן למשטרה למסירת עדות בעניין כלשהו; בעקבות כך פנה לבא כוחו לצורך הגשת הבקשה. נטען כי היה מקום להתחשב באילוצי הקורונה שפורטו, ולהיעתר לבקשה המקורית שהוגשה.

נטען בנוסף, כי המערער נזקק לרישיונו לצורכי פרנסתו בהסעת ילדים, וכי הוא לוקה בסכרת; כי עבר מערכת גירושין קשה, וכי ייגרם לו נזק בלתי הפיך אם תיוותר ההרשעה על כנה. נטען בנוסף, כי המערער כופר בביצוע העבירה וכי הדוח נרשם בעקבות ניהול יכוח עם השוטר בשל דוח נוסף שהוגש, וכי הוגשו נגדו באותו מעמד 3 דוחות עבירה שעל

שניים נוספים ביקש להישפט.

בהחלטה מיום 22.6.2022 דחה בית המשפט קמא את בקשת המערער. צוין כי הבקשה הוגשה "באיחור רב של כ- 8 חדשים", לאחר שניתן פסק הדין, ודי בכך כדי לדחותה על הסף. בנוסף נקבע, "מעבר לכל צורך", כי המערער ידע על קיום הדיון, ובקשת ב"כ לדחות את הדיון לא נדונה בשל אי העברת יפוי כוח, והמערער לא התייצב חרף כך שעולה גם מסעיף 6 לתצהירו של המערער, כי הייצוג טרם הוסדר, והיה על המערער לברר מה עלה בגורל הבקשה, ולהתייצב לדיון. עוד עמד בית המשפט על כך כי ההחלטה מיום 24.10.21 לעניין אי צירוף יפוי הכוח נצפתה על ידי עו"ד חסן באותו יום, והיה עליו לעדכן את המערער. בנוסף מציין בית המשפט כי העונש שהוטל "סביר ועומד במתחם ענישה לאור ומהות העבירה ועברו התעבורתי...".

בהודעת הערעור שהוגשה ביום 23.6.22 המכוונת כנגד "אי דחיית הדיון מיום 24.10.21, אי ביטול פסק הדין מיום 22.6 ועל גזר הדין עצמו מיום 24.10.21", טען ב"כ המערער כי בבירור שערך בעקבות פנייתו אליו של המערער בחודש יוני 22, לאחר שתחילה נותק הקשר עימו, הסתבר לו כי "עובד זמני" ממשדו צפה בהחלטה מיום 24.10.21 בנט המשפט, והדבר לא הובא לידיעתו. ב"כ המערער טען כי סבר שבקשתו לדחיית הדיון תיענה בחיוב נוכח אילוצי הקורונה שתוארו, ולנוכח שליחת בקשות להישפט בגין הדוחות הנוספים. ב"כ המערער מלין על כך שבית משפט קמא לא התחשב בנימוקים שעלו בפנייתו, נוכח הוראות מנהל בתי המשפט כי יש להתחשב בבקשות דחיה על רקע אילוצי הקורונה, ולא גילה אוזנה של המאשימה כי הוגשה על ידו בקשה לדחיית דיון, וכי ברי כי המדינה היתה מסכימה בנסיבות אלה למתן דחייה.

עוד נטען כי קביעת בית המשפט כי עורך הדין צפה בהחלטה והיה עליו להודיע למערער על דחיית הבקשה, אינה עולה בקנה אחד עם ההחלטה מיום 24.10.21 לפיה לא צורף יפוי כוח, שכן אם המערער לא היה מיוצג על ידו, לא חלה עליו חובה להודיע למערער על ההחלטה שהתקבלה. (סעיף 16). עוד נטען כי למערער טענות הגנה כבדות משקל, הקשורות בהתנהלות המשטרה במתן הדוחות בניגוד להנחיות המשטרה המנחות לצמצם הגשת דוחות בגין אותו אירוע. וכי יש להעדיף "שיקולי צדק" על "נימוקים פרוצדורליים".

באשר לעונש נטען כי מדובר ב"נהיגה בלתי מורשה" ברכב עם נפח מנוע גדול יותר מהרשום ברישיון הנהיגה, ולא היה צפוי כי יוטל עונש חמור כפי שהורה בית המשפט; בנוסף חזר ב"כ המערער ופרט בעניין של הנסיבות האישיות והמשפחתיות, וטען קיים חשש שעונש פסילה יביא לקיפוח פרנסת המערער.

לא ראיתי עילה לקבלת הערעור.

ראשית אציין כי הודעת הערעור הוגשה כ- 8 חדשים לאחר שניתן פסק הדין בבית משפט קמא, ומשכך חלפה זה מכבר תקופת הערעור, על פי הוראת סעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982, ולא הוגשה כל בקשה להארכת מועד. גם הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה בחריגה רבתי ממסגרת 30 הימים המוקצבים על פי הוראת סעיף 130(ח) סדר הדין הפלילי, ואין בכוחה של בקשת הביטול "להתניע" מחדש את חישוב תקופת הערעור.

מעבר לצורך אציין, כי לא הוצג כל טעם מוצדק לאי התייצבותו של המערער לדיון שנערך. הן המערער והן בא כוחו, כך עולה, לא טרחו כלל לעקוב ולוודא אם הבקשה לדחיית הדיון נענתה, ואין לקבל את הטענה בדבר "הנחת המוצא" כי הבקשה שהוגשה רק בבוקרו של הדיון, עתידה להתקבל, נוכח הנמקותיה. גם ההתנהלות לאחר מכן מגלה חוסר עניין בהליך שהתקיים. טענת ב"כ המערער כי לא היה מודע כלל להחלטה שהתקבלה, אינה מתיישבת, על פני הדברים, עם

רישומי נט המשפט, המעלים חזקת מסירה, וגם אם תתקבל טענת עו"ד חסן כי עובד פלוני במשרדו צפה בהחלטה ולא דיווח לו על כך, אין בכך כדי לפטרו מהחובה לברר מהי ההחלטה שהתקבלה (ופסק הדין שניתן), ולכל הפחות להודיע על כך למערער, גם אם אינו מייצגו עוד. הדברים יפים ביתר שאת, גם לגבי המערער עצמו, שהדין נוגע לו בראש ובראשונה, ובהתנתקותו מהנעשה בכתב האישום שהוגש נגדו למשך חודשים ארוכים, יש כדי להעיד על חוסר העניין שגילה בהליכי הדיון [לעניין חובת המעקב אחר ההליכים, ראו- רע"פ 1673/15 **נורי אליאדנה נ. מדינת ישראל** (16.6.2015); רע"פ 9876/09 **בכר בן ציון נ. מדינת ישראל**, (24.1.2010)].

המערער מעלה בנוסף, טענות כנגד ריבוי הדוחות שהוגשו, ואולם בטענות אלה אין מענה של ממש לעבירה שיוחסה לו, שעניינה אי ציות להוראות שוטר, ומהדוח שהוצג עולה כי המערער התעלם מהוראות לעצור שניתנו לו באמצעות הכריזה המשטרתית "**מספר רב של פעמים**", עד שהשוטרים נאלצו לעכבו לאחר שנסעו בעקבותיו. בנסיבות אלה, אין אני מוצא כי עולה חשש לקיומו של עיוות דין.

מהותה של העבירה שבוצעה באי ציות והתעלמות מגורמי האכיפה, ובשים לב לעברו התעבורתי השלילי של המערער, הכולל גם עבירה דומה, ולנוכח הנהיגה ברכב ציבורי, אין כל חומרה בעונש שהוטל, והפגיעה בצרכי פרנסה בשל שלילת הרישיון, היא פועל יוצא ממעשי המערער.

הערעור נדחה לפיכך.

המערער יפקיד רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט לתעבורה עד יום 20.9.22 שעה 12:00.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ט"ו אלול תשפ"ב, 11 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.